

[Jens Møller.]

dog gået ned fra 7 til 6 pct. det første år. Det var dog blevet sådan, at det ikke bare var den tredje portion i dyrtidsreguleringen, der skulle neutraliseres, men det ville blive allerede den anden portion inden for hvert halvår. Det var i sig selv en fremgang. Det var også sådan, at besparelserne, der dengang stod på 1,5 mia kr. det første år, blev til 2 mia kr. De stod til 2,5 mia kr. det andet år. Det var blevet til 3 mia kr. Skattelettelserne var blevet ændret, sådan at det nu blev skattelettelser til alle og ikke kun til visse grupper.

Meget af dette er jo ting, der netop er gået i retning af det, som venstre ønskede. Der var mange gode ting i det, venstre ønskede, det skal ingen hemmelighed være. Der var mange ting, vi gerne ville medvirke til, og da venstre trak sig ud af forhandlingerne, da fortsatte vi selvfølgelig på at arbejde på det, og det er altså lykkedes i nogen grad at komme i den retning. Vi ville gerne arbejde for venstres tanker dér, hvor de var gode, og dér, hvor de var realistiske.

Men nu er hr. Poul Hartling altså fuldstændig utilfreds med dette forlig. „Det duer ikke, det er ikke vores plan“. Det er mærkeligt nok, når man hører erhvervslivets ledere tale om det, ja, så er de måske heller ikke helt tilfredse — det er der vel ingen der er, det er vi heller ikke — men de siger dog noget i retning af, at det er vel nok det bedst mulige i den nuværende situation, og de mener afgjort, at det kan hjælpe. Så må hver især jo afgøre, hvis ord man tillægger størst vægt — om det er hr. Poul Hartlings, eller det er erhvervslivets lederes ord. Venstre vil ikke være med, for det er ikke deres plan.

Det er en alt eller intet-politik, der her kommer til orde — en alt eller intet-politik, der til forveksling ligner den politik, som et andet stort oppositionsparti plejer at føre her i dette ting. Det må venstre naturligvis selv om, men det er sørgeligt for dansk folkestyre.

Så kommer hr. Poul Schlüter her med et ædelmodigt tilbud til regeringen. „Vi vil gerne støtte jer, hvis I bare vil lave det hele om“ — stort set. På den måde ville det nok heller ikke være vanskeligt at få støtte fra visse andre partier. Jeg er sikker på, at hvis regeringen vil lave det om, som hr. Knud

Jespersen ville have det, så ville han også gå med, men jeg er ikke sikker på, at regeringen vil være tjent med at gøre det på den måde, for så kunne det jo være, at de tre andre forligspartier sagde tak. Og så siger a welbekomme:

Hr. Poul Schlüter skylder ikke regeringen noget, som han sagde. Det er rigtigt, men hr. Poul Schlüter skylder ligesom alle vi andre det danske folk noget. Vi skylder det danske folk, at vi undgår et valg i den nuværende situation og i stedet for får lavet noget, der duer, noget, der kan holde. Er det forlig her så nok? Er det noget, der duer? Er det noget, der kan holde? Det er, hvad der er mulighed for i den nuværende situation, men naturligvis er det da ikke nok på længere sigt. Det rækker jo ikke ud over 2 år i det store og hele. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at der i aftalen på side 2 står:

„Betalingsbalanceunderskuddet må bringes ud af verden i løbet af få år, gælden til udlandet efterhånden afvikles og fuld beskæftigelse genskabes.“

Her rækker aftalen altså endnu længere frem, rækker helt ind i 1980'erne med denne målsætning. Derfor må der skabes en langsigtet plan, der kan vise, hvordan det kan føres ud i livet, en langsigtet plan, der kan vise den danske befolkning, at de afsavn, som den må lide, ikke er forgæves. Det er nemlig det, der er sagen. Hvis man kræver afsavn af mennesker uden at forklare dem, hvorfor det er nødvendigt, uden at de ved, at det kan nytte, det her, ja, så føles det som en uretfærdighed og noget tåbeligt. Jeg har den tiltro til den danske befolkning, at hvis vi siger: det her kan føre frem, det kan bære, det kan hjælpe os, og vi har den målsætning, at Danmark skal lære at klare sig selv, Danmark skal sætte tæring efter næring, ja, så vil det danske folke forstå det, og så vil det danske folk gerne være med til at skære ned og lide afsavn for helhedens skyld.

I kristeligt folkeparti vil vi udarbejde et oplæg til en sådan plan, som vi så senere vil diskutere med andre interesserede. For vi skal have en sådan plan. Det skal være en plan, der kan gøre en ende på den uværdige situation, hvor vi i Danmark igennem mange år har levet over evne, hvor vi, der hører til de rigeste nationer, har levet på nas og på andres bekostning. Jeg vil derfor ap-